

การนำนโยบายด้านการอำนวยความยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและ
ครอบครัว จังหวัดหนองบัวลำภู

Implementation of the Justice Administration Policy of the Juvenile
and Family Prosecutor's Office, NongBuaLamphu Province

วัชรินทร์ เชื้อกลางใหญ่

Watcharin Chuaklangyai

E-mail: watcharin.sj23@gmail.com

Received 26-08-2025; Revised 31-08-2025; Accepted 31-08-2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ (1) เพื่อสำรวจการดำเนินนโยบายการอำนวยความยุติธรรมของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู (2) เพื่อระบุปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายด้านการอำนวยความยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู (3) เพื่อเสนอแนวทางพัฒนาการนำนโยบายด้านการอำนวยความยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 คน ได้แก่ บุคลากรสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู บุคลากรสำนักงานศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรภายในจังหวัดหนองบัวลำภู บุคลากรของสำนักงานสถานพินิจเด็กและเยาวชนจังหวัดหนองบัวลำภู เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก และวิเคราะห์ข้อมูลแบบแก่นสาระ (Thematic Analysis) ผลการวิจัย (1) การดำเนินนโยบายการอำนวยความยุติธรรมของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู ดำเนินการภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาพ.ศ. 2553 แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายด้านการอำนวยความยุติธรรมไปปฏิบัติ พบว่า วัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจน ทรัพยากรด้านเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพและด้านบุคลากรมีความเพียงพอและเหมาะสม และการสื่อสารเป็นไปด้วยความราบรื่นและได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี และ (3) แนวทางพัฒนาการนำนโยบายด้านการอำนวยความยุติธรรมไปปฏิบัติ พบว่า ควรมุ่งเน้นนโยบายด้านการคุ้มครอง แก้ไขบำบัดฟื้นฟูการกลับคืนสู่สังคมมากกว่าการลงโทษ ควรฝึกอบรมให้ความรู้แก่บุคลากรและส่งเสริมให้มีความตระหนักรู้ตามแนวนโยบายให้มากขึ้น

คำสำคัญ: การนำนโยบายไปปฏิบัติ การอำนวยความสะดวก สำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัว จังหวัดหนองบัวลำภู

Abstract

This research has the following objectives: (1) to examine the implementation of the justice administration policy of the Juvenile and Family Prosecutor's Office NongBuaLamphu Province; (2) to identify the factors affecting the success of the implementation of the justice administration policy of the Juvenile and Family Prosecutor's Office NongBuaLamphu Province; and (3) to propose guidelines for developing the implementation of the justice administration policy of the Juvenile and Family Prosecutor's Office NongBuaLamphu Province. This research is qualitative. The key informants, totaling 10 people, were personnel from the Juvenile and Family Prosecutor's Office NongBuaLamphu Province personnel from the Juvenile and Family Court Office NongBuaLamphu Province, investigators from police stations within NongBuaLamphu Province, and personnel from the NongBuaLamphu Juvenile and Family Probation Office. Data were collected through in-depth interviews and analyzed using thematic analysis. The research results revealed that (1) the implementation of the justice administration policy of the Juvenile and Family Prosecutor's Office, NongBuaLamphu Province was carried out under the Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2560 (2017) the Juvenile and Family Court and Procedure Act B.E. 2553 (2010), the Office of the Attorney-General's Regulation on Criminal Procedure B.E. 2553 (2010), and the 20-year National Strategy Plan; (2) the factors affecting the success of the implementation of the justice administration policy were found to be the clarity of the policy objectives, the efficiency of technological resources and the adequacy and appropriateness of personnel, and the smooth communication and cooperation and (3) the guidelines for developing the implementation of the justice administration policy were found to be that the policy should focus more on protection, rehabilitation and reintegration into society rather than punishment, and that training should be provided to personnel to raise awareness of the policy.

Keywords: Policy implementation, justice administration, office of the attorney general for juvenile and family affairs, Nong Bua Lamphu province

บทนำ

ภายใต้กรอบการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมของไทยนั้นซับซ้อนและมีหลายแง่มุมโดยมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ภายใต้รัฐธรรมนูญนี้ องค์การอัยการมีบทบาท

สำคัญในการดำเนินคดีและการรักษาความเป็นธรรม โดยพนักงานอัยการต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างอิสระ รวดเร็วและเป็นกลาง นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญยังกำหนดให้รัฐต้องจัดระบบการบริหารงานใน กระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ เป็นธรรม และไม่เลือกปฏิบัติ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึง กระบวนการยุติธรรมได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจหลัก ในกระบวนการยุติธรรมที่มีหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญา และให้ความเห็นทางกฎหมายแก่รัฐบาลและ หน่วยงานภาครัฐอื่น ๆ

ปัญหาสังคมไทยในปัจจุบันมีความเสื่อมถอยทางจริยธรรมและศีลธรรม มีอาชญากรรมและยา เสพติดคุกคาม โดยเฉพาะการกระทำผิดในเด็กและเยาวชนที่เพิ่มขึ้น สาเหตุมาจากหลายปัจจัย เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคม ปัญหาครอบครัวและอิทธิพลจากสื่อ กฎหมายที่ใช้ในปัจจุบันอาจไม่ สอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้กระทำผิดใช้เด็กเป็นเครื่องมือหรือหลบเลี่ยงความ รับผิดชอบ นอกจากนี้ การคุ้มครองเด็กที่มากเกินไปก็อาจส่งผลกระทบต่อระบบกฎหมายและสังคมใน อนาคตได้ อีกทั้งการแก้ไขปัญหาก็ไม่ได้มุ่งเน้นแค่การลงโทษ แต่รวมถึงการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนให้ กลับมาเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าต่อสังคม อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้กฎหมายและการอำนวยความสะดวก ยุติธรรมยังคงมีความท้าทาย เช่น การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมปัญหาการทุจริต และข้อจำกัดของ กฎหมายที่ล้าสมัย การแก้ไขปัญหานี้จึงมีความสำคัญเพื่อให้กระบวนการยุติธรรมมีประสิทธิภาพและ น่าเชื่อถือมากขึ้น เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะยังคงเผชิญกับอุปสรรค และความท้าทายที่ต้องแก้ไข เช่น ข้อจำกัดของกฎหมาย การประสานงานระหว่างหน่วยงาน และการ บังคับใช้มาตรการที่เหมาะสมกับสถานการณ์

จากปัญหาดังกล่าวการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมของสำนักงานอัยการสูงสุดไป ปฏิบัติภายในสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภูให้บรรลุตามภารกิจที่ สำนักงานอัยการสูงสุดได้วางไว้ นอกจากนี้ ยังสามารถช่วยให้เห็นถึงข้อเสนอแนะและแนวทางในการ พัฒนาระบบการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันได้ ผู้วิจัยจึงมี ความสนใจที่จะศึกษา การนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดี เยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจการดำเนินนโยบายการอำนวยความสะดวกยุติธรรมของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและ ครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู
2. เพื่อระบุปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไป ปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู
3. เพื่อเสนอแนวทางพัฒนาการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติของ สำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู

การทบทวนวรรณกรรม

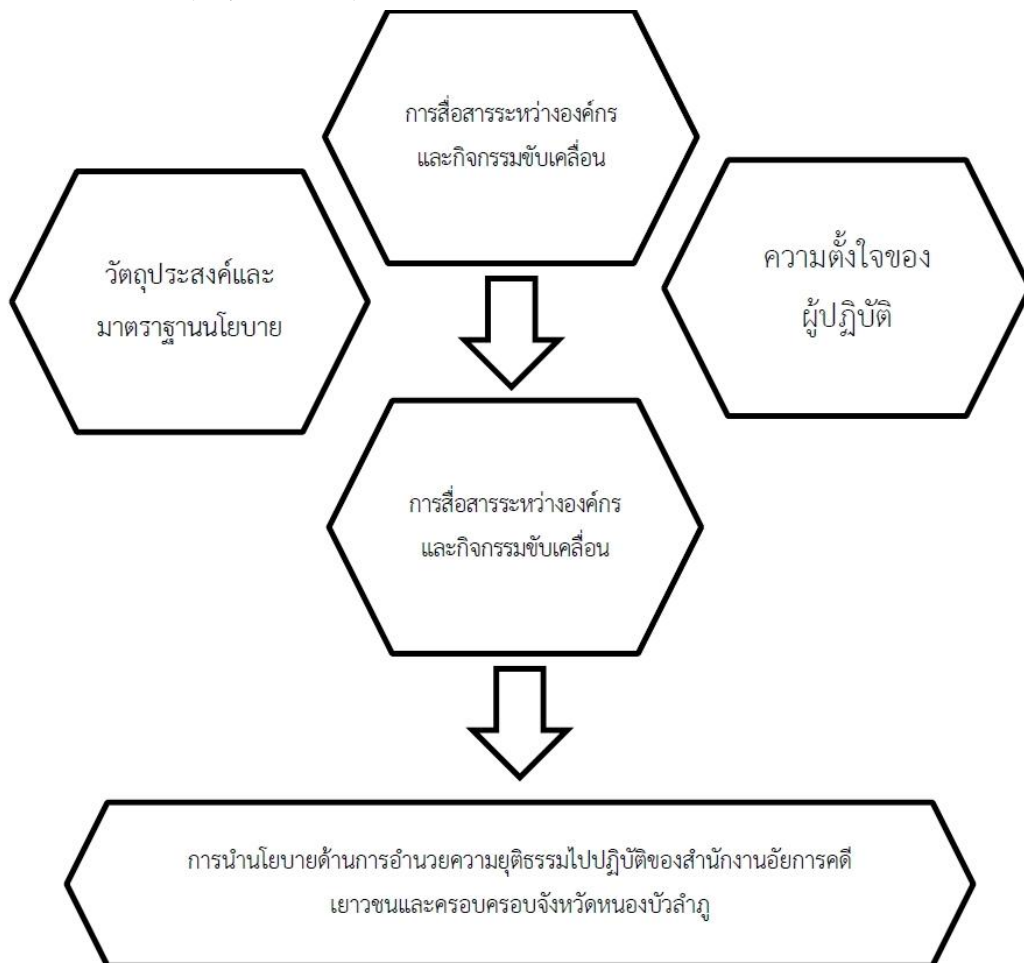
แนวคิดและทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ วรเดช จันทรศร (2551) ได้อธิบายเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติไว้ว่าเป็นเรื่องของการแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์ หรือสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยมีขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมและการปฏิบัติปฏิสัมพันธ์ของบุคคล กลุ่มบุคคล สมรรถนะ ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคมการเมืองรวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นและอาจมีผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติมี 3 กลุ่ม คือ (1) ทฤษฎีบนลงล่าง (Top-down) (2) ทฤษฎีล่างขึ้นบน (Bottomup) และ (3) ทฤษฎีผสม (Hybrid) ซึ่งทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้ง 3 กลุ่ม มีลักษณะที่สำคัญแตกต่างกัน (Pulzl & Treib, 2007, อ้างถึงใน เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ, 2551) ในการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในเชิงทฤษฎีซึ่งอยู่ในรูปของตัวแบบเชิงทฤษฎีของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้วย ตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn มีด้วยกัน 6 ปัจจัย ดังนี้ Van Meter & Van Horn (1975) ได้แก่ (1) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย นโยบายที่ดีควรมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน เป็นรูปธรรมและวัดผลได้ เพื่อให้การประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพ (2) ทรัพยากรของนโยบายที่ดีต้องมีทรัพยากรที่เพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นงบประมาณ กำลังคน หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ (3) การสื่อสารระหว่างองค์การและการบังคับให้เป็นไปตามนโยบาย การสื่อสารระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีความชัดเจนโปร่งใส และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทุกฝ่ายมีความเข้าใจที่ตรงกันและสามารถดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน (4) ลักษณะของหน่วยงานหรือองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีโครงสร้างองค์การที่เหมาะสม มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และมีทรัพยากรที่เพียงพอ (5) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนั้น จึงต้องคำนึงถึงปัจจัยเหล่านี้ในการกำหนดนโยบาย และวางแผนการดำเนินงาน (6) ทศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ความเข้าใจในนโยบาย มีทัศนคติที่ดี และมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน เพื่อให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยใช้ตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามแนวคิดของ แวน มิเตอร์ (Van Meter) และแวน ฮอร์น (Van Horn) ปี ค.ศ. 1975 ซึ่งประกอบด้วย วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย ทรัพยากรนโยบาย การสื่อสาร

ระหว่างองค์กรและกิจกรรมขับเคลื่อน หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เจือปนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ดังในรูปต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คัดเลือกโดยใช้เกณฑ์คุณลักษณะของประชากรที่ต้องศึกษาโดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญผู้วิจัยได้เลือกแบบเจาะจงประกอบด้วย 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มที่ 1 บุคลากรสำนักงานคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู กลุ่มที่ 2 บุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมจังหวัดหนองบัวลำภู กลุ่มที่ 3 บุคลากรสำนักงานตำรวจภูธรจังหวัดหนองบัวลำภู กลุ่มที่ 4 บุคลากรสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวนทั้งหมด 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured) โดยมีกระบวนการในการสร้างแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1.1 วางโครงสร้างของแบบสัมภาษณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การดำเนินนโยบายการอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกไปปฏิบัติ

ตอนที่ 3 แนวทางพัฒนาการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกไปปฏิบัติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจาก 3 แหล่ง ดังนี้

การสัมภาษณ์เชิงลึก Indepth – Interview โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (Formal Interview) ใช้การพูดคุยในบรรยากาศที่เป็นกันเอง ใช้การซักถามของข้อมูลและแสดงความคิดเห็นควบคู่ไปกับการสังเกตการณ์ (Observation) ใช้การสังเกตการณ์ทั้งแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ระหว่างผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ในการสัมภาษณ์จะทำการอธิบาย วิธีการตอบอย่างละเอียดแก่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เมื่อเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ ของข้อมูลที่ได้รับและความชัดเจนของข้อมูลทั้งหมด หากข้อความใดไม่สมบูรณ์จะสัมภาษณ์เพิ่มเติมอีก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ตามแบบสัมภาษณ์และนำข้อมูลที่ได้รับประมวลและวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบแก่นสาระ (Thematic Analysis) ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ โดยเฉพาะในขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์หรือการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกไปปฏิบัติ รวมถึงการจัดหมวดหมู่และแยกประเด็นสำคัญที่ต้องการเพื่อสร้างความชัดเจนที่เกิดขึ้นจากข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา เพื่อใช้ข้อมูลดังกล่าวมาตีความตามวัตถุประสงค์และเชื่อมโยงไปสู่แนวคิดและทฤษฎีที่ทำการศึกษาโดยสรุปในลักษณะในแบบการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

1. เพื่อสำรวจการดำเนินนโยบายการอำนวยความสะดวกของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู ผลการศึกษาพบว่า การนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกไปปฏิบัติ เน้นนโยบายภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2553 ดำเนินการภายใต้หลักความโปร่งใส เป็นธรรม เท่าเทียมกัน มีกลุ่มเป้าหมายในการดำเนินนโยบายที่ชัดเจน สามารถดำเนินงานตามแนวนโยบายได้บรรลุเป้าหมายตามแผนการปฏิบัติราชการที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย มีการ

กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและมีการประสานงานด้วยความราบรื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจวรรณ ไทรงามเอี่ยม (2566) ได้ศึกษา การนำนโยบายการบริหารงานของสำนักงานอัยการสูงสุดด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติผลการศึกษาพบว่า ด้านมาตรฐานและแนวทางในการดำเนินนโยบายการบริหารงานของสำนักงานอัยการสูงสุดด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมแก่ประชาชน มีความชัดเจน และมีมาตรฐาน และวัตถุประสงค์ของนโยบายการบริหารงานของสำนักงานอัยการสูงสุดด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมแก่ประชาชน มีความชัดเจนเข้าใจง่าย มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

2. เพื่อระบุปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ด้านวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากรนโยบาย ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ วัตถุประสงค์ของนโยบายมีความชัดเจนมีการกำหนดเป้าหมายและแนวทางในการปฏิบัติตามนโยบาย สามารถบรรลุตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทรัพยากรนโยบาย ด้านบุคลากรมีความเพียงพอในการปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบ อีกทั้งการนำเทคโนโลยีและสารบบคดีมาสนับสนุนการปฏิบัติงาน ผู้ปฏิบัติงานมีความตั้งใจและทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานและตระหนักรู้ในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง ให้ความสนับสนุนในการปฏิบัติตามแผนการดำเนินงานตามนโยบาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณุพงศ์ มาลัยน้อย (2565) ได้ศึกษาการนำนโยบายต่อต้านข่าวปลอมไปปฏิบัติกรณีศึกษา ศูนย์ต่อต้านข่าวปลอมประเทศไทย ผลจากการศึกษา พบว่าการสื่อสารระหว่างหน่วยงานปฏิบัติสามารถทำได้ค่อนข้างมีประสิทธิภาพ มีการสื่อสารและติดตามความคืบหน้าในการทำงาน รวมถึงมีการจัดเจ้าหน้าที่ให้การสนับสนุนอยู่ตลอดเวลา บุคลากรที่ปฏิบัติงานในศูนย์ต่อต้านข่าวปลอมประเทศไทย มีความพร้อมในเรื่องของทักษะ และสมรรถนะในการทำงาน แต่มีปัญหาในศูนย์ประสานงานประจำหน่วยงานที่มีภาระงานที่มากเกินไปจากงานประจำที่มีอยู่เดิม

3. เพื่อเสนอแนวทางพัฒนาการนำนโยบายด้านการอำนวยความสะดวกยุติธรรมไปปฏิบัติของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดหนองบัวลำภู

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ข้อเสนอแนะในการนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาและประสานงานด้านคดีเยาวชนในชุมชน โดยการจัดตั้งหน่วยบริการหรือศูนย์ย่อยในระดับอำเภอ เพื่อให้ประชาชนและผู้ปกครองสามารถเข้าถึงข้อมูลกฎหมาย การให้

คำปรึกษา และบริการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนได้สะดวกมากขึ้น ลดความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

2. จัดอบรมและพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยการจัดการฝึกอบรมบุคลากรของสำนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัว อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง ครอบคลุมด้านกฎหมายใหม่ เทคนิคการสอบสวนคดีเยาวชน การสื่อสารเชิงจิตวิทยากับเด็กและครอบครัว รวมถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารงานคดี เพื่อสร้างความเชี่ยวชาญและความเข้าใจเชิงลึกในบทบาทหน้าที่

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) นอกจากบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม ควรเก็บข้อมูลจาก เด็กและเยาวชน ครอบครัว ผู้ปกครอง ครู นักสังคมสงเคราะห์ และชุมชน เพื่อให้เห็นมุมมองที่ครอบคลุมและลึกซึ้งขึ้น

2) ทำวิจัยเฉพาะด้านเกี่ยวกับ ระบบสารสนเทศคดีดิจิทัลและฐานข้อมูลผู้ต้องคดีเยาวชน เพื่อวัดผลลัพธ์ด้านความรวดเร็ว ความโปร่งใส และความพึงพอใจของประชาชน

3) ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบความร่วมมือระหว่างสำนักงานอัยการ ศาลเยาวชน สถานพินิจ ตำรวจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อออกแบบโมเดลการทำงานเชิงบูรณาการที่เหมาะสมกับบริบทไทย

เอกสารอ้างอิง

เบญจวรรณ ไทรงามเยี่ยม. (2566). *การนำนโยบายการบริหารงานของสำนักงานอัยการสูงสุดด้านการอำนวยความสะดวกความยุติธรรมไปปฏิบัติ*. การศึกษาค้นคว้าอิสระหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิตแขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ภาณุพงศ์ มาลัยน้อย. (2565). *การนำนโยบายต่อต้านข่าวปลอมไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ศูนย์ต่อต้านข่าวปลอมประเทศไทย* [สารนิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประเทศศาสตร คณะรัฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (6 เมษายน 2560). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก, หน้า 1.

เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2551). *การนำนโยบายไปปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.

วรเดช จันทรศร. (2551). *ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.

Van Meter, D. S., & Van Horn, C. E. (1975). The Policy Implementation Process: A Conceptual Framework. *Administration & Society*, 6(4), 445–488.